

Arrest

nr. 119 014 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 25 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op 11 juni 2012 werd verzoeker in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontplooit tegen het door hem aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij gebrek aan middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is het beroep in zoverre het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6, § 1, IX, 3° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen *juncto* artikel 9 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en van het evenredigheidsbeginsel.

In essentie stelt verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing heeft genomen over de aanvraag om machtiging tot verblijf op het moment dat de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart niet definitief was en dit terwijl de toepassing van de normen betreffende de tewerkstelling van buitenlandse arbeidskrachten een exclusieve gewestbevoegdheid uitmaakt en een federale overheid de uitoefening van een gewestbevoegdheid niet onmogelijk of overdreven moeilijk mag maken. Verzoeker verduidelijkt dat hij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing tot weigering van de arbeidskaart van 23 december 2011. Verweerder was hiervan op de hoogte. Verder wijst verzoeker op het feit dat hij een brief heeft ontvangen van verweerder waarin met duidelijke woorden wordt aangegeven dat de machtiging volledig afhangt van de beslissing van het Gewest tot het al dan niet afleveren van een arbeidskaart B. Verzoeker meent dat verweerder, door niet te wachten op een beslissing van het Gewest, zich een beoordelingsbevoegdheid toe-eigent die hem niet toekomt, m.a.w. door zulks te doen heeft verweerder zijn oordeel gegeven over het al dan niet gegrond karakter van het beroep. Tevens is verzoeker van oordeel dat de gewestbevoegdheid hierdoor bemoeilijkt wordt doordat de gewestminister moet beslissen over een beroep betreffende de aanvraag van een arbeidskaart voor een werknemer wiens mogelijkheid tot het verkrijgen van een verblijfskaart werd afgenomen. Verzoeker is van oordeel dat zulks een schending van het evenredigheidsbeginsel uitmaakt. Tot slot stelt verzoeker dat verweerder door geen enkele termijn gebonden was om een beslissing te nemen en dat er dus geen reden bestond om een voorbarige beslissing te nemen.

In casu heeft de Raad aan verzoeker ter terechtstelling gevraagd wat de stand van zaken was betreffende het door hem ingestelde beroep tegen de weigering van een arbeidskaart. Ter terechtzitting stelde verzoeker dat zijn beroep inmiddels definitief afgewezen was. Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel belang meer heeft bij de door hem aangevoerde kritiek, nu hij op geen enkele wijze nog voordeel kan halen uit de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat het beroep tegen de weigering van een arbeidskaart heropend kan worden.

Verzoeker heeft geen belang bij het eerste middel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de devolutieve kracht van het administratief beroep en van het materieel motiveringsbeginsel.

In essentie voert hij aan dat de devolutieve kracht van het administratief beroep geschonden wordt doordat verweerder zijn beslissing baseert op een niet definitieve beslissing van de gewestelijke overheid, wetende dat hiertegen een administratief beroep is ingesteld dat hangende is. Tevens stelt verzoeker dat door de devolutieve kracht van het georganiseerd administratief beroep de gewestelijke beslissing uit het rechtsverkeer verdwenen is, minstens uit het rechtsverkeer zal verdwijnen op het moment dat de bevoegde Vlaamse minister in graad van beroep een beslissing zal nemen. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing de devolutieve kracht van het georganiseerd administratief beroep schendt en niet berust op draagkrachtige motieven.

In casu dient de Raad eveneens wat dit middel betreft vast te stellen dat verzoeker geen belang meer heeft bij zijn middel nu blijkt dat zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing om een arbeidskaart te verkrijgen in beroep werd verworpen.

Verzoeker heeft geen belang bij het tweede middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU